

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: M.Z., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupen: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 15.5.2014, č.j. KrÚ 32305/2014/ODSH/4,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 28.1.2014, č.j. OSA/P-1348/13-D/36, jímž byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a z naplnění skutkové podstaty přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 22.8.2013 okolo 9:34 hod. v obci Pardubice na pozemní komunikaci ul. Sukova třída (směr nám. Republiky) řídil nedovolenou rychlostí vozidlo zn. Maserati, rz: „X“, když mu byla strážníkem městské

policie Pardubice, naměřena rychlost jízdy 70 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod., mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena 67 km/hod., čili dovolenou rychlost vyplývající z obecné úpravy na daném úseku (tj. 50 km/hod.) překročil o 17 km/hod. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně **odvolání v blanketní formě, přičemž věcné námitky proti rozhodnutí o přestupku uvedl až v žalobě**, když tyto námitky jsou obsaženy v následujících vymezených **žalobních bodech dle žaloby**:

1. Nezákonné rozhodnutí bez důkazu

Správní orgán prvního stupně neprovedl dokazování, protokol o ústním jednání neobsahuje jediný provedený důkaz, jeden řádek v protokolu obsahující floskuli „*čteny listinné důkazy obsažené ve spise na čl. 1-17*“ nelze ani s nejvyšší možnou mírou fantazie považovat za dokazování.

Až v žalobě v tomto žalobním bodu, žalobce „*poukázal na skutečnost*“, že v době jeho spáchání přestupku, byla na místě spáchání přestupku (Sukova třída v Pardubicích) „*zvýšena nejvyšší povolená rychlost na 70km/h umístěním dopravní značky B20A. Správní orgán neprokázal, že na místě spáchání přestupku byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, jedná se o absenci dokazování mající za následek nesprávné posouzení protiprávnosti jednání žalobce.*“ Správní orgán měl si vyžádat od zasahujících policistů fotografie značení z místa měření, vyslechnout policisty, z toho by seznal, že rychlost byla povolena vyšší než 50 km/h, tj. jím uváděná 70 km/h. Dále uvedl, že v žalobě „*přikládá*“ fotografie svědčící o umístění dopravní značky B20a s nejvyšší povolenou rychlostí 70 km/h.

2. Nesprávné zjištění skutkového stavu

Strážníci při měření nedodrželi návod k obsluze, což je zřejmé, „*ze samotného videa*“, kdy měřící zařízení bylo umístěno v zákrytu sloupu veřejného osvětlení, proto došlo „*pravděpodobně*“ k odrazu laserového paprsku, což mělo za následek snížení přesnosti měřené hodnoty. Poukázal na pokyn Policejního prezidia ČR č. 1/2010, podle kterého při obsluze měřícího zařízení se policista řídí návodem k obsluze, a že musí být náležitě seznámen a proškolen k obsluze zařízení. To bylo porušeno, když při manipulaci s měřícím zařízením člen hlídky nepostupoval v souladu s návodem k obsluze. Skutkový stav tak nemá oporu ve spise, je to důvod pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Zmocněnec žalobce námitky vznesl již v prvním stupni (týkající se nedodržení návodu k obsluze), jimi se však správní orgán nezabýval, bylo na místě provést výslech svědků, správní orgán na návrh žalobce svědky nepředvolal. Pokud by správní orgán provedl důkaz videozáznamem, „*sám by si všimnul, že v ose měřícího zařízení stojí lampa veřejného osvětlení.*“

3. Doručování písemností v rozporu se zákonem

Žalobce na tomto místě „jako obvykle“ v jiných případech řešených podepsaným soudem, např. ve věci 52A 30/2014, zastupovaných stejným, v záhlaví tohoto rozsudku uvedeným advokátem (JUDr. Topol), poukazoval na údajné nezákonnosti při doručování písemností v přestupkovém řízení. Zmocněnec žalobce (M.V., o které se zmíní dále soud v souvislosti s účelovým jednáním tohoto zmocněnce), požádal o doručování na e-mailovou

adresu „X“, avšak písemnosti nebyly doručovány ze správního orgánu na tuto e-mailovou adresu. Součástí spisového materiálu je listina vypadající jako výtisk odchozího e-mailu z programu Microsoft Outlook, kde je jako odesílatel uveden „R.T.“, avšak „*takovýto papír*“ neprokazuje, že zpráva byla skutečně odeslána a opustila server správního orgánu. Z výtisků údajného odchozího e-mailu je patrné, že **písemnosti nebyly vypraveny z elektronické adresy elektronické podatelny**, ale z blíže neurčeného osobního e-mailu úřední osoby, R.T., což nelze považovat za pokus o doručení na elektronickou doručovací adresu stanovenou účastníkem řízení, tato zpráva nebyla opatřena zaručeným elektronickým podpisem. Navíc by se zmocněnec nemohl o této zprávě dovědět, neboť má vyhrazenou elektronickou adresu toliko pro komunikaci se správními orgány, na které má nastaveny „*SPAM filtry*“, tj. že přijmou pouze zprávy zaslané z elektronické podatelny úřadu, nikoliv z jiných adres, čímž „*zmocněnec eliminuje doručování nevyžádané pošty a případné zmeškání nějakého úkonu, který by měl plynout z datové zprávy, která by se ztratila mezi nevyžádanou poštou.*“ Zmocněnci žádná e-mailová zpráva ze správního orgánu prvního stupně nebyla doručena. Nemohlo tedy dojít k doručení fikcí podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), když nebylo doručováno dle požadavků zmocněnce žalobce na jím udanou elektronickou adresu (§ 19 odst. 3 správního řádu). Žalobce byl krácen na svých právech tím, že mu nebyly doručovány písemnosti v souladu s právními předpisy a ten se s nimi nemohl seznámit.

4. Porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu práva na dvouinstančnost řízení

Zmocněnci žalobce nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nemohl uplatnit relevantní odvolací důvody prostřednictvím zmocněnce, bylo porušeno právo na spravedlivý proces.

5. Postup v rozporu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu

Dle žalobce je nezákonný postup žalovaného, který vydal rozhodnutí, aniž by žalobce vyzval k doplnění podání odvolání, výzva žalobci nebyla doručena ani na jeho elektronickou doručovací adresu. Bylo povinností žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně, v případě, kdy odvolání nepovažuje žádný projednatelný důvod, vyzvat podatele dle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad. Žalobce očekával legitimně, že bude vyzván k doplnění podání odvolání, na místo toho bylo vydáno neočekávaně žalované rozhodnutí.

6. Nezdůvodnění materiální stránky přestupku

Správní orgán se nedostatečně vypořádal z povinností prokázat naplnění materiální stránky přestupku, odkázal na judikaturu NSS (např. ve věci sp. zn. 5As 104/2008). Na místo toho jen správní orgán zkopíroval část textu jiného rozhodnutí, žalobce odkázal k tomu i na rozsudek NSS ze dne 6.1.2012, č.j. 5As 106/2011-77. Žalobce navrhl, aby soud jak rozhodnutí Magistrátu města Pardubic jako správního orgánu prvního stupně, tak i rozhodnutí žalovaného, zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření žalobce se podrobně zabýval jednotlivými žalobními body, poukázal na účelovost jednání zmocněnce žalobce (M.V.) a odkázal i na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dostatečně zjištěný skutkový stav věci. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného **rozhodnutí v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením **dispoziční zásady**, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikatu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit

rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry).

Dále soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek **detailní odpovědi** na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací **odpovědi implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat** na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na **přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vymezených v žalobě.**

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí **rozhodným hlediskem** byla skutečnost, že v projednávané věci **byla dostatečně prokázána vina žalobce**, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samo o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správního orgánu o existenci viny žalobce. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení, ověřovací list měřicího zařízení a záznam průběhu měření včetně fotodokumentace, což jsou dostatečné důkazní prostředky k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě (srov. **rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35**).

V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy, podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy

podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (§ 3, § 50 a § 52 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění).

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a potažmo i z rozhodnutí žalovaného, **přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno a prokázáno**, přičemž správní orgány při rozhodování o vině žalobce nevycházely pouze z oznámení policie ČR o přestupku, ale ze stěžejních podkladů pro vydání tohoto rozhodnutí, tj. fotodokumentace získané měřicím zařízením Unicom LIDAR 5-K (čl. 15 správního spisu), dále z platného ověřovacího listu tohoto měřicího zařízení (čl. č. 16 správního spisu), a zároveň i z dokladu o proškolení zasahujícího policisty (čl. 15 správního spisu). Přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno, což vyplývá z pořízené zcela jasné **fotodokumentace** žalobcem řízeného vozidla, když po zastavení tohoto vozidla byl žalobce jako jeho řidič ztotožněn a ostatně ani v žalobě nepopíral, že vozidlo v době spáchání přestupku řídil. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) **dopustil přestupku** spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35). Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku (což bylo v daném případě splněno), nemohla být žaloba úspěšná, když žalobcem uplatněné námitky nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci jeho viny. **Stěžejním důkazem** svědčícím o této vině je v případě uvedeného přestupku vždy záznam o změření vozidla řízeného přestupcem a dále i existence podkladů ověření funkčnosti tohoto měřicího zařízení. Pro věc tedy je **klíčové** to, že důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. V daném případě měřicího zařízení, o jehož identitě nebyla žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii). Uvedené podklady tak **postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný – žalobce dopustil přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti** (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60, a obdobně i rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. 3As 9/2013-35).

Ještě než se krajský soud konkrétně vyjádří k jednotlivým žalobním bodům, musel konstatovat, že tento případ se zcela shoduje z hlediska zmocněncem žalobce v přestupkovém řízení (**M.V.**) **zvolené procesní strategie**, která je **účelového charakteru** (jak soud dále ještě konkrétně a podrobně uvede), s dalšími případy jiných žalobců. Typické pro tyto případy je, že jsou zastupovány **stejným advokátem** (Mgr. Topol). K této procesní strategii (která zahrnuje jednotlivě účelově a obstrukčně použité procesní instituty, např. doručování na e-mailové adresy zmocněnců přestupců v obdobných věcech – jak soud dále uvede), též způsob podávání odvolání. To je podáváno v blanketní formě, bez uvedení odvolacích důvodů, přičemž následně žalobce v žalobě napadá postup správních orgánů a využívá účelově (jak soud dále ještě uvede) konstantní soudní judikaturu, když z ní vybírá účelově ty závěry, za pomoci jejichž se snaží napadnout zákonnost postupu správních orgánů (vytýká jim, že správní orgán měl vyzvat k odstranění vad blanketního odvolání). Je **typické**, že všechny věcné námitky uvádí pak **až v žalobě**. K tomu soud uvádí tyto skutečnosti:

Žalobce všechny námitky obsažené v **žalobě neučinil předmětem odvolacího řízení**, ale přesunul je na „scénu“ správního soudnictví. Je pravdou, že žalobce je oprávněn ve

správním soudnictví uplatnit až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26.8.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Zároveň v řízení o takové žalobě platí ve správním soudnictví **princip plné jurisdikce**, když soudní řád správní (s.ř.s.) s účinností od 1.1.2003 „*nejenže zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit skutkový stav, ze kterého vyšel správní orgán, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad tento rámec ustavit nový skutkový stav a porovnat jej s užitou právní kvalifikací. Požadavek plné jurisdikce se tak zavádí jako obecný princip*“ (srov. Baxa, J. – Mazanec, M., Reforma českého soudnictví, Právní rádce, 2002, č. 1, s. 10). V případě žalob proti rozhodnutí o přestupku pak navíc ještě platí, že právo obviněného na obhajobu (§ 73 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích) pojmově vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení, tedy že správní orgány musí v průběhu celého řízení v prvním stupni a také v odvolacím řízení připouštět důkazní návrhy obviněného, přičemž v přestupkovém řízení **neplatí zásada koncentrace řízení**. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náleží obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v prvním stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008-115). K tomuto závěru dospěla judikatura NSS s ohledem na právo na obhajobu a charakter přestupkového řízení jako řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek NSS ze dne 21.2.2009, č.j. 1As 96/2008-115). Nelze tedy paušálně odmítat či kritizovat postup žalobce, který, obrazně řečeno, „nevystřelí municí“ svých námitek v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale použije ji až v žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu.

Avšak ne vždy se jedná pouze o právně relevantní postup umožňující „taktiku a způsob vedení obhajoby, které jsou výlučně k dispozici obviněného“ (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 5.3.2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09). Již judikatura Nejvyššího správního soudu s odkazem na judikaturu Ústavního soudu obsahuje závěry o obecném zájmu na řádném a ústavně souladném výkonu spravedlnosti, k němuž Ústavní soud přiřadil i právo státu na spravedlivý proces. Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto **určené lhůtě** musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto **objektivní lhůty** – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i **jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce**, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již **mimoprocesní cíle** (výše uvedené závěry obsahuje judikatura - srov. **rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na náleží**

Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60).

Jak vyplývá ze správního spisu (zejména z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a dále i z žaloby, žalobce **zpochybnil výsledky měření v podstatě až v žalobě**. Tuto námitku nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně (jak soud ještě dále uvede), přičemž je ale *„obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“* (srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání (argumentace soudu viz výše). Avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou „paletu námitek“, ale **dokonce všechny námitky až v žalobě**, a to zejména uvedenou námitku týkající se pochyb o výsledcích měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla (s poukazem na údajné nedodržení návodu k obsluze), **neodpovídá takový postup žalobce smyslu a účelu plné jurisdikce. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci až v žalobě, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení (jak soud dále uvede), se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru (argumentace viz výše).** Žalobce si zřejmě neuvědomil, že princip plné jurisdikce a neuplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení ještě automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení, tj. v daném přestupkovém řízení. Přehlédl zřejmě, že *„právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení“* (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.6.2008, č.j. 7Afs 54/2007-62). Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí *„nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní“* (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99, obdobně i rozsudek NSS ze dne 22.5.2009, č.j. 2Afs 35/2009-91), přičemž *„správní soudnictví má nadále převážně kasační charakter a správní soud by neměl nahrazovat činnost správního orgánu. Jinak by došlo k setření hranice mezi činností soudů a moci výkonnou a v důsledku toho k nepřípustnému narušení dělby moci“* (srov. rozsudek NSS ze dne 25.6.2014, č.j. 1Ads 72/2014-26). Tomu odpovídá i ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., když *„ostatně § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. jako jeden z důvodů pro zrušení správního rozhodnutí stanoví, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění“* (srov. rozsudek NSS ze dne 25.6.2014, č.j. 1Ads 72/2014-26). I z tohoto ustanovení s.ř.s. tedy vyplývá, že uplatnění principu plné jurisdikce nemůže mít za následek, že soudy ve správním soudnictví budou fungovat stejným způsobem jako správní orgány, že tedy budou provádět rozsáhlé či zásadní doplnění skutkového stavu. Nově prováděné **dokazování** ve správním soudnictví musí směřovat výlučně k usvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu, přičemž ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Pokud jde o důkazy provedené již v rámci správního řízení, zde je nutné respektovat převážně uplatňovaný kasační princip soudního řízení vedeného dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. (od principu revizního, vneseného do tohoto řízení § 78 odst. 2 s.ř.s., lze odhlédnout), který lze vyjádřit tak, že *„správní tribunál*

nemá být judex facti, a stížnost v tomto tribunálu jest opravný prostředek zkrácený o revisio in facto“ (viz. Hácha, E., Slovník veřejného práva československého, sv. II., Polygrafia – Rudolf M. Rohrer – Brno, 1929, s. 851, srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99). Soudní přezkum se v tomto řízení tedy omezuje pouze na *revisio in jure*. V případech, kdy „soud přistoupí k vlastnímu dokazování, tedy opakuje důkazy provedené již předtím správním orgánem nebo provede důkazy jím dosud neprovedené, stanoví zákon v ustanovení § 77 odst. 2 věta druhá pravidlo pro hodnocení důkazů jednotlivě i v souhrnu tak, aby došlo ke vzájemnému skloubení a provázání a soud nadále vychází ze skutkového a právního stavu takto zjištěného, ovšem ve vztahu ke správnímu orgánu s důsledky předvídanými v ust. § 78 odst. 5, 6 s.ř.s.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.3.2007, č.j. 1As 32/2006-99). V rámci řízení před krajským soudem se tedy žalobce může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. **Avšak rozhodnutí, které z navržených důkazů provede, a které nikoli, je samozřejmě výlučně na úvaze soudu (§ 52 odst. 1 s.ř.s.).** Takový postup však musí soud odůvodnit (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28.4.2005 ve věci sp. zn. 5Afs 147/2004). Krajský soud samozřejmě nemůže odmítnout provedení důkazů pouze s poukazem na to, že nemůže nahrazovat činnost správního orgánu. Na druhé straně však platí, že je nutné v tomto soudním řízení respektovat převážně uplatněný kasační princip, tedy že soud ve správním soudnictví „*není správním tribunálem judex facti*“, jak již bylo výše uvedeno, ale že soudní přezkum se v tomto řízení omezuje pouze na *revisio in jure*, tedy že soudu zásadně nepřísluší přehodnocovat skutková zjištění správního orgánu bez toho, že by dokazování sám doplnil. Soud ve správním soudnictví tak nemůže nahradit nedostatečná skutková zjištění vlastními závěry, tedy skutkové závěry správního orgánu měnit, pokud sám nedokazoval. To však znamená, že když podklady použité správním orgánem ke zjištění skutkového stavu a prokázání žalobcovy viny **byly postačující k vydání rozhodnutí, že se žalobce jako obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž o skutkovém stavu věci nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti** (stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku – srov. rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60), tak bylo možné i v tomto soudním řízení vycházet **pouze z takto zjištěného skutkového stavu věci a nebylo třeba dokazování v soudním řízení doplňovat.** A přesně tak tomu bylo v projednávané věci, a to ve vztahu k námitce týkající se nesprávného zhodnocení skutkového stavu, v souvislosti s námitkou žalobce o postupu obsluhy měření v rozporu s návodem.

Účelovost zvolené procesní strategie „*dokreslují*“ jednotlivé námitky žalobce obsažené v **žalobních bodech**, se kterými se krajský soud vypořádává následujícím způsobem:

Ad 1:

Jak již soud výše uvedl, přestupkové jednání bylo dostatečně prokázáno, přičemž není pravdou, že by v dané věci správní orgán prvního stupně „*fakticky neprovedl dokazování*.“ Sám žalobce tvrdí, že v protokolu je obsaženo, že byly čteny listinné důkazy obsažené ve spise na čl. 1 – 17. K tomu, aby se takový postup dal považovat za dokazování, není potřeba užít, jak žalobce tvrdí, „*nejvyšší možné míry fantazie*“, ale stačí podívat se do **správního řádu**. Důkaz listinou se ve správním řízení totiž provádí tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah (§ 53 odst. 6 správního řádu). Krajský soud neshledal žádnou vadu způsobující nezákonnost žalovaného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z hlediska

zjištění skutkového stavu věci. Stěžejním důkazem svědčícím o vině žalobce je vždy záznam o změření vozidla řízeného přestupcem a dále i existence podkladů ověření funkčnosti tohoto měřicího zařízení (potřebné důkazy jsou založeny ve spisu a správní orgán z nich vycházel, když se jedná zejména o fotografii zachycující měření rychlosti – čl. 3 správního spisu, platný ověřovací list – čl. 16 – 17 správního spisu, doklad o proškolení zasahujících strážníků (v daném případě čl. 2 správního spisu a čl. 15 správního spisu). Z fotodokumentace je pak patrná registrační značka vozidla a rychlost, která mu byla naměřena (70 km/h před odečtením tolerance), přičemž žalobce ani nezpochybnil, že by toto vozidlo neřídil. Žalobce pouze na místě samém nesouhlasil s přestupkem a odmítl se k němu vyjádřit. Rovněž ze spisu vyplývá, že v okamžiku měření v daném místě **platila nejvyšší stanovená rychlost v obci**, a to 50 km/h, což vyplývá ze záznamu měření rychlosti (čl. 3 správního spisu), kdy nejvyšší povolená rychlost v Pardubicích na ulici Sukova je stanovena na rychlost 50 km/h (tato skutečnost vyplývá i ze zákona, netřeba podrobně vysvětlovat žalobci, že v obci je takto obecně nejvyšší povolená rychlost stanovena, to patří ke znalosti právní úpravy, která se předpokládá i u řidiče vozidla značky Maserati, tj. vozidla řízeného žalobcem v okamžiku spáchání přestupku). Účelové a nevěrohodné považuje krajský soud tvrzení žalobce o tom, že v daném místě, tj. v místě měření, byla nejvyšší povolená rychlost na 70 km/h. To ze správního spisu **nevyplyvá**, přičemž správní orgánům vzhledem ke zcela jasným podkladům rozhodnutí nevznikla žádná pochybnost o nejvyšší povolené rychlosti v místě měření. Navíc žalobce tuto námitku vznesl až v žalobě, kdyby skutečně v daném místě bylo takové dopravní značení, dle jeho tvrzení, tak by jistě tuto námitku vznesl hned při projednávání přestupku po zastavení uvedeného vozidla po spáchání přestupku. Navíc v žalobě tvrdil, že v žalobě doložil fotografii o umístění této dopravní značky, avšak taková fotografie přiložena k žalobě nebyla a i kdyby byla, ještě automaticky bez dalšího by nemusela prokazovat toto tvrzení žalobce. Už to samo o sobě bez dalšího svědčí o **účelovosti námitek** obsažených v žalobním bodu, přičemž v dalších žalobních bodech tomu není jinak. Skutkový stav byl dostatečně prokázán, proto nebylo třeba provádět žádné **další dokazování**, tj. např. žalobcem navrhovanými výslechy policistů.

Žalobce nerespektuje skutečnost, že k prokázání jím tvrzené údajné skutečnosti, tj. že v daném místě byla umístěna značka B20a, tj. že v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost 70 km/h, jej **tíží břemeno důkazní**. Pokud žalobce zpochybňuje závěry správních orgánů týkající se toho, že v místě měření byla obecnou úpravou povolena nejvyšší rychlost 50 km/h, tak je to i povinen prokázat. Žalovaný naopak nebyl povinen prokazovat neexistující skutečnost, tj. že v daném místě tato značka (povolující nejvyšší povolenou rychlost 70 km/h) v daném místě v okamžiku spáchání přestupku umístěna nebyla, když dokazování neexistujících je zapotřebí zdůraznit jedno ze základních východisek dokazování v řízení před soudem spočívající v tom, že **dokazovat nelze něco, co neexistuje**. Jedná se o tzv. **negativní důkazní teorii**, o níž se pojednává mj. v publikaci Prof. JUDr. Aleny Winterové, CSc., a kol.: *Civilní právo procesní*, 4. vydání, Linde Praha, a. s., 2006, s. 279: „*Teorie negativní je založena na tom, že negativní skutečnosti nemohou být dokazovány, a je tedy ten, kdo tvrdí negativní skutečnost, od důkazního břemene osvobozen. Nedávný judikát NS ČR poskytuje pěkný příklad aplikace této teorie, když s poukazem na nemožnost dokazování negativní skutečnosti rozhodl, že žalovaný v bytovém sporu podle § 706 OZ není zatížen důkazním břemenem stran skutečnosti, že nemá vlastní byt, a tudíž opak toho – existenci vlastního bytu žalovaného – musí prokázat žalobce.*“ (srov. **rozsudek NSS ze dne 26.7.2006, č.j. 3 Azs 35/2006-104**). Toto **důkazní břemeno žalobce neunesl**. Jestliže měl zmocněnce v řízení, tak mohl přece uvedené tvrzení včetně důkazů uvést i v přestupkovém řízení, a to i v odvolání

proti rozhodnutí o přestupku. Jestliže tak učinil až v žalobě, když při projednávání přestupku takovou skutečnost vůbec neuvedl, tak se jedná o zcela evidentně nevěrohodné a účelové tvrzení žalobce (ostatně jak je tomu i v případě převážné části jeho námitek). Není tedy pravdou, že by zjištění skutkového stavu bylo nesprávné.

Ad 2:

Námitku **nedodržení návodu k obsluze** rovněž v obdobných přestupkových věcech (týkající se překročení nejvyšší povolené rychlosti) hojně používají žalobci zastupovaní shora uvedeným advokátem, srov. např. ve věcech řešených zdejším soudem po sp. zn. 52A 30/2014, 52A 27/2014, 52A 34/2014 atd.). Žalobce tvrdí, ostatně jako jiní žalobci v obdobných věcech, že na přesnost měření rychlosti mělo vliv to, že měřicí zařízení nebylo umístěno v souladu s návodem k obsluze tak, aby nedošlo ke zkreslení výsledku měření v souvislosti s nějakou **překážkou** (zejména se jedná o stromy a sloupy elektrického vedení, v dané věci sloup veřejného osvětlení). Tuto otázku řešil již i Nejvyšší správní soud, který dospěl k závěru, že **pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze a správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou** (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27). V takovém případě není proto třeba doplňovat jasný skutkový stav věci dalším dokazováním. **Základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je skutečnost, že měřicí přístroj funguje automaticky**, tedy při jakémkoliv chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27 a dále pak rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 2As 83/2013-60). Je však nutné, aby **automatická funkce radaru, tedy že při nedodržení podmínek ke změření rychlosti vůbec nedojde, byla podložena nějakým konkrétním podkladem** (např. odborným vyjádřením výrobce měřicího zařízení či návodem k obsluze atd., srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 3As 82/2012-27, kdy uvedená skutečnost byla dostatečně doložena pouze odborným vyjádřením společnosti ATS – Telcom Praha, a.s., jako výrobce měřicího zařízení, a dále pak rozsudek NSS ze dne 16.1.2013, č.j. 6As 187/2014-60, kdy uvedená skutečnost naopak doložena vůbec nebyla). Proto krajský soud zaměřil svou pozornost na to, **zda uvedený závěr lze aplikovat v projednávané věci**. Podle návodu k obsluze měřicího zařízení, které bylo v projednávané věci použito, tj. Unicam Lidar 5, dle čl. 3 bod 3.1 tohoto návodu, má být měřicí zařízení umístěno tak, aby poskytovalo volný výhled na monitorovaný úsek silnice. Laserový paprsek zaměřený na konkrétní vozidlo tak nemá být ničím rušen, tj. jak žalobce uvádí, stožáry, větvemi stromů atd. Jak však vyplývá z videozáznamu, je měřicí zařízení postaveno po levé straně stožáru veřejného osvětlení, tedy z pohledu směrem k tomuto měřicímu zařízení, nikoliv za ním, tj. v zákrytu jak uvádí žalobce. Ostatně tato skutečnost vyplývá už ze samotné fotodokumentace, ze které nevyplývá, že by měřicí zařízení bylo umístěno v zákrytu nějakého sloupu veřejného osvětlení. Pořízený záznam rychlosti (čl. 3 správního spisu) žádné objekty, které by měly vliv na zkreslení výsledné rychlosti neobsahuje, **avšak k tomuto „zkreslení rychlosti“ by prakticky dojít nemohlo, neboť dle čl. 4 bodu 4.3 návodu k obsluze měřicího zařízení výše zmíněného vyplývá, že jestliže je měřené vozidlo (cíl měření) částečně zakryt nebo na hranici rozsahu měření, objevila by se chyba – E11- nekompletní měření, a tedy ke změření rychlosti by vůbec nedošlo**. Proto v dané věci bylo možné „s klidným svědomím ve smyslu výše zmíněné judikatury NSS aplikovat výše zmíněný závěr“, tedy že v dané věci nemohlo dojít k nepřesnému měření, neboť pokud by se objevila překážka (žalobcem

tvrzeným sloup veřejného osvětlení) s vlivem na přesnost měření, tak by v důsledku výše zmíněné automatické funkce měřícího zařízení vůbec nedošlo k nějakému reálnému výslednému změření rychlosti žalobcem řízeného vozidla. Proto v dané věci **nebylo nutné provádět další dokazování**, když byla potvrzena automatická funkce předmětného měřícího zařízení a skutkový stav věci byl dostatečně prokázán a má oporu v provedených důkazech. Pokud žalobce tento závěr považuje za „*nesmyslný*“, když logicky uvádí, že by např. nebylo „*možné dovozovat správnost měření objemu vody certifikovaným odměrným válcem...*“, tak v daném případě se rychlost vozidla neměřila „*certifikovaným odměrným válcem*“, ale měřícím zařízením, jehož návod k obsluze potvrzuje výše zmíněný závěr a pokud žalobce o něm pochybuje, tak vlastně zpochybňuje i výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu o tom, že když je prokázána automatická funkce tohoto přístroje, tedy, že když se objeví překážka při měření rychlostí, tak že ke změření rychlosti vozidla vůbec nedojde, přičemž je nutné žalobci připomenout, že je to právě žalobce, koho tíží nejen břemeno tvrzení, ale i **břemeno důkazní**. **Žalobce musí totiž, pokud zpochybňuje uvedený závěr, nejenže tvrdit opak tohoto závěru, ale je povinen jej i prokázat.** V opačném případě se jedná jen o účelovou spekulativní námitku s cílem vytvořit dojem o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci tak, aby soud zrušil žalované rozhodnutí a věc vrátil k „*došetření*“ do správního řízení a mohla tak uplynout zmíněná objektivní lhůta pro projednání přestupku. Ostatně žaloba takových námitok obsahuje více (argumentace soudu viz dále). Nebylo tedy prokázáno, že „*člen hlídky nepostupoval v souladu s návodem k obsluze*“, naopak z výše uvedené argumentace vyplývá, že návod k obsluze dodržen byl (kdyby nebyl, ke změření rychlosti by vůbec nedošlo, jak vyplývá z návodu k obsluze). K tomu lze poznamenat, že nedodržení návodu k obsluze nemusí mít automaticky bez dalšího za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí, návod k obsluze není určen pro laiky, podle něj mohou postupovat jen odborně způsobilé (proškolené) osoby a tím žalobce rozhodně nebyl. V dané věci tedy soud uzavřel, že nebylo rozhodné, zda „*v ose měřícího zařízení stojí lampa měřícího osvětlení*“ (to však z videozáznamu ani z fotodokumentace nevyplývá), ale i kdyby tomu tak bylo, tak by v důsledku výše zmíněné automatické funkce přístroje taková skutečnost musela mít vliv na to, zda by rychlost vozidla byla vůbec zaznamenána. Pokud zaznamenána byla, přístroj fungoval v souladu s návodem k obsluze, tedy přístroj byl použit v souladu s návodem k obsluze a měření rychlosti nebránila žádná překážka.

Ad 3:

Rovněž námitky týkající se **doručování** jsou oblíbenou „*parketou*“ účelové argumentace žalobců zastupovaných shora uvedeným advokátem v obdobných věcech (viz dále, ostatně jak soud dále uvede, k tomu se již v obdobném duchu vyjádřil i NSS). Součástí spisového materiálu není jen listina „*vypadající*“ jako výtisk odchozího emailu, s odesílatelem „*R.T.*“ (zaměstnanec správního orgánu prvního stupně), ale tato listina je skutečně výtiskem odchozího e-mailu, když žalobce toto své zpochybnění neprokázal žádným konkrétním důkazem a podle krajského soudu je nadbytečné provádět nějaké dokazování o pravosti těchto listin. Námitka žalobce, že tyto e-mailové zprávy nebyly odesílány z elektronické adresy, z elektronické podatelny správního orgánu prvního stupně, je už poněkud „*zastaralá*“ (to stejné tvrdil žalobce zastupovaný jmenovaným advokátem např. ve věci sp. zn. 52A 30/2014). Krajský soud i v těchto jiných věcech (např. ve věci sp. zn. 52A 30/2014) dospěl k závěru, že **právní úprava nikde nestanoví povinnost správním orgánům zasílat, resp. vypravovat elektronicky „zprávy“ výlučně z elektronické podatelny správního orgánu**. Zmocněnci žalobců v obdobných věcech, tj. v dané věci i zmocněnec

M.V., zřejmě **mylně založily svou účelovou procesní strategii** na existenci této povinnosti s tím, aby v přestupkovém řízení požádali o doručování na jimi udanou elektronickou adresu, tj. i v projednávané věci, aby pak nepotvrzovali přijetí těchto zpráv odesílaných elektronicky a následně zpochybňovali až v žalobách doručování těchto zpráv (a to i např. rozhodnutí správního orgánu o přestupku). To se však zmýlili, zmýlila se i zmocněnkyně M.V. a mýlí se i žalobce v žalobě. Svůj postup totiž zřejmě založili na ust. § 11 odst. 3 zákona č. 440/2004 Sb., kterým byl změněn zákon o elektronickém podpisu (zákon č. 227/2000 Sb.) a na výkladu tohoto ustanovení obsaženém v rozsudku NSS č.j. 1Ans 5/2010-172 (což je patrné např. z žaloby podané ve věci sp. zn. 52A 30/2014). **Přehlédlí však**, tj. přehlédla to i M.V. a žalobce, či její právní zástupce, že toto ustanovení bylo zákonem č. 167/2012 Sb. změněno a **povinnost odesílat datové zprávy z elektronické podatelny správnímu orgánu v něm stanovena není**. Navíc již i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15.12.2014, č.j. 6As 218/2014-33, uvedl, že *„z platné právní úpravy nelze dovodit povinnost správnímu orgánu odesílat písemnosti pouze z elektronické adresy podatelny správního orgánu, a že s odesláním písemnosti z elektronické adresy zaměstnance výpravny správního orgánu zákon nespojuje důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy na elektronickou doručovací adresu (e-mail) účastníka správního řízení.“* Pokud tedy nepotvrdí adresát převzetí takto odeslané písemnosti nejpozději následující pracovní den po jejím odeslání, postupuje se podle § 19 odst. 8 správního řádu, tj. správní orgán je oprávněn doručovat písemnosti prostřednictvím provozovatele poštovních služeb (srov. rozsudek NSS ze dne 15.12.2014, č.j. 6As 218/2014-33). Úřední osoba R.T. tedy byl oprávněn zasílat ze své e-mailové adresy písemnosti na základě požadavků zmocněnce žalobce, a pokud ten nepotvrdil převzetí takto odeslaných písemností, byl oprávněn správní orgán postupovat dle § 19 odst. 8 správního řádu a doručovat mu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Nemůže tak uspět tvrzení žalobce o tom, že se o e-mailové zprávě nemohl dozvědět z důvodu, že měl „vyhrazenou“ elektronickou adresu jen pro komunikaci se správními orgány, tj. pro přijetí zpráv zaslaných z elektronických podatelen úřadů, když měl tak nastaveny „SPAM filtry“. Tato skutečnost proto nemohla mít žádný vliv na zákonnost postupu správního orgánu prvního stupně, navíc pokud skutečně měl takto zmocněnec žalobce nastaveny SPAM filtry, tak to byl jeho problém, o kterém nemusel a nemohl ani správní orgán vědět. Toto tvrzení rovněž považuje soud za **součást zvolené účelové procesní strategie**, tj. proto, aby právní zástupce žalobce v žalobě „vysvětlil“ to, proč zprávy zasílané elektronicky žalobce nepřebíral, tj. nepotvrzoval jejich převzetí. Ostatně s touto procesní strategií účelového a obstrukčního charakteru se vypořádal již i NSS v rozsudku ze dne 15.12.2014, č.j. 6 As 218/2014-34, podle něhož: *„Komunikace prostřednictvím elektronických adres však s sebou nese riziko obtěžujících zpráv (SPAM), resp. přehlédnutí úřední zásilky ve změti spamů či zachycení úřední zásilky spamovým filtrem, které však na sebe stěžovatel dobrovolně bere tím, že správní orgán požádá o tento způsob doručování. Stěžovatel tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, avšak nemožnost seznámit se s elektronickou zprávou si zapnutím spamového filtru, jak tvrdí, zjevně způsobil sám. Stěžovatel si musí být vědom toho, že pokud sám omezuje možnosti doručení zprávy, vystavuje se nebezpečí, že mu zpráva nebude moci být preferovaným způsobem doručena....Doménová adresa obsahující název, resp. zkratku názvu správního orgánu nepochybně není zárukou, že zpráva skutečně od správního orgánu pochází, je to však pravděpodobné. Proto by ve fázi před ověřením identity odesílatele a autenticity samotné zprávy neměl účastník řízení tuto zprávu odstranit do nevyžádané pošty. Jak uvádí i stěžovatel, ani sama skutečnost, že zpráva nese adresu podatelny správního orgánu, totiž nezaručuje, že zpráva skutečně od správního orgánu pochází. Identifikaci*

odesílatele a autenticitu dokumentu zajišťuje zaručený elektronický podpis, nikoli adresa, ze které byla zpráva vypravěna.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 15.12.2014, č.j. 6As 218/2014-34).

Správní orgány tak nekrátily žalobce na jeho právech, naopak postupovaly v souladu s platnou právní úpravou a zasílání písemností nikoliv z elektronické podatelny správních orgánů nemělo žádný vliv na zákonnost jejich postupu. Navíc na zasílání „zpráv“ elektronicky, na základě požadavku zmocněnce žalobce, **nevznikl právní nárok**. Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník sdělil, **zejména může-li to přispět k urychlení řízení**. Toto ustanovení nelze vykládat tak, že v případě sdělení požadavku účastníka na doručování písemností na jím udanou adresu, je správní orgán automaticky bez dalšího povinen takovému požadavku vyhovět. Účastník řízení **nemá právní nárok na to, aby mu správní orgán doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo jím sdělenou elektronickou adresu**. Dojde-li správní orgán k závěru, že takový požadavek účastníka řízení k urychlení řízení přispět nemůže, ale je např. motivován snahou účastníka zpomalovat celý proces, bude mu doručovat standardním způsobem (srov. Vedral, J., Správní řád, komentář, nakl. BOVA POLYGON, Praha 2006, str. 164). **Správní řád dále nestanoví, že by správní orgán o tomto požadavku měl vydávat nějaké zvláštní rozhodnutí**. Proto v dané věci jestliže zmocněnec žalobce nepotvrzoval písemnosti zasílané mu elektronicky na jím udané adresy, tak byl oprávněn správní orgán rozhodnout o zasílání písemností v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu, tj. jako kdyby zmocněnec žalobce o doručování na el. adresu nepožádal. Navíc je zcela již zřejmé, že uvedený zmocněnec Markéta Veselá tyto požadavky na el. adresu vznáší **zcela účelově** s obstrukčními cíli (prodloužit přestupkové řízení, dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek). To vyplývá již z následujících skutečností:

Krajskému soudu z již **dlouhé řady jiných věcí** (např. sp. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, 52 A 80/2014) je známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (R.K., M.V., M.J., K.S.) stejnou či obdobnou procesní strategii. Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi udané e-mailové adresy, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnost (tedy i rozhodnutí) je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného scénáře. Ten však používá žalobce v různých verzích (např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu), tak zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu, a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci (např. z bohaté škály zdejších soudem řešených těchto věcí namátkou věc pod sp. zn. 52 A 9/2014 či již zmíněný vedený pod sp.zn. 52 A 80/2014). Aby nebyla vzbuzena pochybnost o neúčelovosti takového postupu, tak ne vždy tito zmocněnci na písemnosti zasílané elektronicky nereagují a v řízení volí různé účelové postupy (viz dále uvedené judikáty NSS). Obdobný případ řešil i NSS, který k tomu uvedl, že **„není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle“** (viz rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As

83/2013-60) „**přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát**“ (k tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31). V jiném rozsudku NSS (ze dne 17.10.2014, č.j. 4 As 171/2014-26) rovněž jiný senát NSS obdobně hodnotí zkušenosti s případy zastupovaným jmenovaným advokátem (Mgr. Topol) takto: „**Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K.S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.**“

V dané věci má soud za to, že i daná věc nevybočuje z uvedeného **účelového charakteru** jednání zmocněnce žalobce a **námítky žalobce týkající se snahy žalobce o zpochybnění doručení žalovaného rozhodnutí považuje soud za účelové, obstrukčního charakteru**. Uvedené podklady svědčící o tom, že žalovaný postupoval při doručování žalovaného rozhodnutí s platnou právní úpravou, považuje soud za dostatečné a věrohodné. K otázce odesílání datových zpráv z elektronické podatelny správního orgánu soud uvádí, že žalobce neuvedl argumentaci k jeho názoru o povinnosti odesílání těchto „zpráv“ výlučně z elektronické podatelny správního orgánu. Pokud měl na mysli ust. § 11 odst. 3 zák. č. 440/2004 Sb., kterým byl změněn zákon o elektronickém podpisu (zák. č. 227/2000 Sb.), a dále výklad tohoto ustanovení týkající se i odesílání datových zpráv prostřednictvím elektronické podatelny obsažený v rozsudku NSS č.j. 1 Ans 5/2010-172, tak je nutné konstatovat, že toto ustanovení bylo zákonem č. 167/2012 Sb. změněno a povinnost odesílat datové zprávy v něm správnímu orgánu již stanovena není. Podle názoru krajského soudu z platné právní úpravy týkající se doručování písemností účastníkům správního řízení (zejména ze správního řádu) nevyplývá, že když správní orgán doručuje na el. adresu udanou mu účastníkem řízení (§ 19 odst. 2 a 8 správního řádu), přičemž písemnost je opatřena zaručeným elektronickým podpisem (§ 11 odst. 3 zák. č. 227/2000 Sb.), tak že by v takovém případě byl jeho postup nezákonný a nebylo by možné v případě nepotvrzení převzetí písemnosti postupovat dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu, tedy doručovat tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Tento závěr ostatně zastává i NSS (srov. rozsudek NSS ze dne 15.12. 2014, č.j. 6 As 218/2014-33).

Ad 4:

Jak již soud výše uvedl, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zmocněnci žalobci doručeno, když jeho námitky týkající se způsobu doručování (argumentace soudu viz výše Ad. 3) nemohla uspět.

Ad 5:

Jak již soud výše uvedl, rovněž podávání **blanketních odvolání** je součástí účelově zvolené procesní strategie žalobce. Jak jinak vysvětlit postup zmocněnce žalobce, když v odvolání žádné námitky neuvedl, ale žalobce jimi „*zaplevelil*“ až žalobu, přičemž žalobce až v žalobě zpochybňuje postup správního orgánu, když namítá, že měl být vyzván k doplnění odvolání. V tom se však zmýlil. Podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Toto ustanovení správního řádu tak jednoznačně cílí na poskytnutí pomoci účastníkům řízení tam, kde je jí třeba, tedy na případ, kde si účastník řízení není vědom, že jeho podání trpí nedostatky, které je třeba zhojit. Jinak řečeno, význam citovaného ustanovení správního řádu spočívá v tom, aby byl řádně poučen o nutnosti oprav a vad podání takový účastník, o němž **nelze s ohledem na veškeré okolnosti věci s jistotou konstatovat, že si je vědom toho, že podání má být doplněno, a v jakém směru má být doplněno.** V dané věci je nesporné, že zmocněnec M.V. nezastupovala v projednávané věci poprvé a musela vědět o nedostatecích uvedeného odvolání. Ostatně zmocněnec M.V. blíže neobjasnila, proč odvolání sama nedoplnila, a čekala na výzvu správního orgánu. **Tu však nebyl povinen správní orgán ji v dané věci zasílat.** Taková povinnost by správnímu orgánu vznikla podle konstantní soudní judikatury pouze v případě, když by žalobce pouze např. v případě, když by žalobce v postavení odvolatele sám požádal o určení lhůty k doplnění odvolání, avšak žalovaný správní orgán by na tuto žádost vůbec nereagoval a rozhodl o blanketním odvolání, aniž by bylo doplněno (srov. rozsudek podepsaného soudu ze dne 14.2.2008, č.j. 54Ca 1/2008-30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sbírky rozhodnutí NSS). V dané věci však zmocněnec žalobce zřejmě bez právního důvodu bezdůvodně, bez legitimního očekávání, podal blanketní odvolání a spoléhal účelově na to, že správní orgán jej k doplnění odvolání nevyzve a žalobce to bude jako vadu řízení namítat v žalobě. Jinak jeho jednání snad ani vysvětlit nelze, ostatně to neposkytl věrohodně ani žalobce v žalobě. Vydání žalovaného rozhodnutí tak nemohl žalobce označit za „*překvapivé*“. Rovněž jeho „*očekávání*“ doručení rozhodnutí bylo ze strany zmocněnce žalobce nedůvodné, a jak je vidno i účelové, když rozhodnutí o přestupku mu bylo řádně doručeno (argumentace soudu viz výše).

Správní orgán tedy nebyl povinen vyzývat žalobce, prostřednictvím jeho zmocněnce, k doplnění odvolání a odstranění jeho vad, **přes tuto skutečnost tak správní orgán učinil**, když žalobce byl k doplnění blanketního odvolání vyzván prostřednictvím zvoleného zmocněnce, a to nejprve elektronicky a následně i písemně (viz. čl. 45 – 47 správního spisu). Výzva k odstranění vady byla doručena zmocněnci žalobci prostřednictvím náhradního doručení, tj. fikcí, dne 10.3.2014 a žalobce prostřednictvím svého zmocněnce na ně vůbec nereagoval. Doručení této výzvy považuje soud za zákonné, když výše zmíněné námitky týkající se doručování nemohly uspět (argumentace soudu viz výše – Ad. 3).

Ad 6:

Krajský soud na rozdíl od žalobce tvrdí, že správní orgán se dostatečně vypořádal s povinností prokázání naplnění **materiální stránky přestupku**. Aplikace konstantní soudní judikatury NSS uvedená v žalobě (rozs. NSS sp. zn. 5As 104/2008-45) je naprosto účelová a nezohledňuje specifické případy řešené touto judikaturou a žalovaným rozhodnutím. K materiální stránce přestupkového jednání dostatečně správní orgán prvního stupně uvedl, že *„nebezpečnost jednání obviněného vyplývá jednak přímo ze skutečnosti, že je toto jednání kvalifikováno jako zvláštní skutková podstata přestupku v zákoně o provozu na pozemních komunikacích, a jelikož by toto pojetí bylo možné považovat za zcela formalistické, je s ohledem na konkrétní okolnosti případu nutné uvést, že došlo k narušení zájmu společnosti na tom, aby v provozu na pozemních komunikacích nedocházelo ze strany účastníků provozu k porušování pravidel provozu a tedy k ohrožování ostatních účastníků silničního provozu. Dále je nutno zohlednit, že pozemní komunikace je projektována na určitou rychlost a ostatní účastníci silničního provozu ve svém rozhodování mají právo očekávat a předpokládat, že i ostatní pravidla provozu dodržují. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je závažné porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích a častým důvodem nehod se závažnými následky. Obviněný by si měl uvědomit, že rychlou jízdou ohrožuje ostatní účastníky silničního provozu. Rychlá jízda může být příčinou dopravní nehody a to v důsledku delší brzdné dráhy, kterou rychle jedoucí vozidlo bezpochyby má, na rozdíl od vozidla, které jede předepsanou rychlostí. Obviněný musí jako řidič, rovněž předpokládat, že se na vozovce mohou objevit nepředvídatelné překážky (spadlé větve, stromy, vysypaný náklad, vozidla, která se účastnila dopravní nehody apod.), díky kterým by řízení vozidla jedoucího vysokou rychlostí nemusel zvládnout a zbytečně by tak vznikla škoda na zdraví a majetku ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán má rovněž za to, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti zvyšuje pro společnost nebezpečnost osoby obviněného. Závažnost přestupkového jednání obviněného tedy nespočívá pouze ve způsobení dopravní nehody, zranění apod., ale především v ohrožení bezpečnosti silničního provozu.“*

I kdyby však k této materiální stránce se v daném případě správní orgán nějak podrobně nevyjádřil, tak by to nezpůsobilo v projednávané věci nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Žalobce totiž zcela **přehlíží, že soudní judikatura NSS rozlišuje materiální stránku u běžně se vyskytujících případů přestupku a u případu nikoliv běžně se vyskytujících**, např. v případě řešeném žalobce aplikovaným rozsudkem NSS (ze dne 14.12.2009, č.j. 5As 104/2008-45), kdy došlo k nepatrnému překročení nejvyšší povolené rychlosti (o 2 km/h). Jen v tomto případě NSS vyslovil názor o tom, že v dané věci bylo zkoumat materiální znak přestupku. To však neznamená, že by automaticky bez dalšího bylo nutné materiální znak posuzovat vždy, jak si to zřejmě myslí žalobce (v rozporu s jím uvedenou judikaturou, kterou používá zcela účelově, když vytrhává z ní to, co se mu „*zjevně hodí*“). V běžně vyskytujících se případech, tj. i v projednávané věci (kdy nedošlo k nepatrnému překročení nejvyšší povolené rychlosti), platí, že **jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v těchto běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. uvedený rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, č.j. 5As 104/2008-45, ze kterého tento poslední závěr žalobce pominul)**. Pokud by musel správní orgán zkoumat materiální stránku přestupku vždy, tj. i v běžně vyskytujících se případech protiprávního jednání, tj. porušení pravidel silničního provozu, tak by se dalo úspěšně pochybovat o naplnění materiální stránky u řady jasných porušení pravidel silničního provozu „*běžně se vyskytujících*“. To by pak mohl tvrdit a i uspět přestupce, který jel „*na červenou*“, v době nočního klidu, v místě s téměř nulovým provozem na silnici, když by mohl uspět s tvrzením o

nízké či žádné společenské nebezpečnosti svého jednání. I námitky obsažené v tomto žalobním bodu, stejně jako všechny výše předchozí, ve výše zmíněných žalobních bodech, soud považoval za nedůvodné.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. dubna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová